

Andreas 8 år... og har CP

Andreas kan lide at synge og at være fodbolddommer. Han kan ikke spille fodbold selv, fordi han har noget, som hedder CP (cerebral parese). CP gør, at Andreas har svært ved at gå, derfor sidder han i kørestol.

Andreas 8 år... og har CP

Det er gøy å være dommer.

Man kan si: "Utvist! Rødt kort!"

—Skyt!

—Ja!

1—0!

Jeg er Andreas. Jeg har CP.

Jeg kan ikke løpe som andre barn.

—Du var god dommer, Andreas.

—Til nå, så.

Jeg har dårlig balanse,
så jeg kan ikke gå alene.

Men jeg har min egen bil,
selv om jeg bare er syv år.

Jeg har en rullestol også. Fordi jeg
bruker den mye, blir jeg sterk.

Jeg slår nesten alle i håndbak.

På mandager synger jeg i skolekoret.

Hun er forelska i lærer'n!

Å—å—å!

Forelska i lærer'n.

Å—å—å.

Forelska i lærer'n, og ikke i meg.

—Helt utrolig bra.

—Skal vi ikke bukke?

Snart skal vi ha konsert.

Noen syns kanskje synd på meg fordi
jeg ikke kan gå. Det syns ikke jeg.

Jeg syns synd på dem som ikke
hører, for de hører ikke musikk.

Ja, i Norge er vi glad ...

Kom, så roper vi hurra.

Jeg er født med CP,
derfor kan jeg ikke gå alene.

Beina mine og den venstre armen
fungerer ikke helt ordentlig.

Så jeg må sitte i rullestol.

Dere kan si fra hjernen til beina:
"Nå vil jeg gå."

Så sendes det fra hjernen
og ned til beina. Så kan jo dere gå.

Men det kan ikke jeg.
Når jeg tenker nå vil jeg gå, —

— er det noe som stopper.

Noe som gjør at signalet
ikke kommer helt ned i beina mine.

Men høyrearmen er
heldigvis frisk som en fisk.

Det som er lett, er å krype, sykle,
vinke, le og smile, kose!

Og en ting til: "Boksen går"!
Den kan jeg bli med på.

Men jeg blir oppdaget så fort.

Å gå langt med rullator
er det vanskeligste.

Viktor er en veldig god venn.
Vi er flinke til å dele på ting.

—Jeg veit hvor melka er.
—Skal jeg lukke opp?

Så tar jeg melken.

Nam, i dag skal vi lage vafler. Det
er fint å ha en venn å kose seg med.

—Ååå!

—Vaflene angriper!

Snart skal jeg reise fra Viktor
i fire uker. Det er veldig lenge!

Jeg skal bo på et sykehus
og trene opp beina mine.

Det er viktig at jeg lærer å gå.
Da kan jeg bo alene som voksen.

Da slipper jeg
at noen passer på meg hele tiden.

—Da går vi bort til trappa.

—Må du holde meg sånn?

—Det er vanskelig.

—Du og pappa har et veddemål?

Hva går det ut på?

At jeg skal klare
å gå til lekebutikken.

Når jeg klarer å gå
med rullator helt dit, —

— skal jeg få velge det jeg ønsker
meg, så jeg må trene mye.

Nå skal Andreas gå gjennom en bro.

Klar, ferdig, gå!

Fin balanse, Andreas, fin balanse.

—Kom igjen!

—Strekk deg opp, litt til.

—Hei. Her kommer du gående.

—Klokka er kvart over.

For en uke siden kunne du ikke dette.

Stol på deg sjø!

Ja!

—To spørsmål.

—Fredag er siste dagen.

Om kvelden lager vi
presang til bestemor.

—Vet du hva? Du står sjøl.

—Men nå er jeg sliten!

—Hei.

—Hei!

Ta—ta—ta—da!

Næ!

Det var jo kjempefint, Andreas.

Snart skal jeg og Viktor leke igjen.

Men først må jeg holde foredrag.

Neste bilde elsker jeg!

Jeg kjører med blinklys,
det har jeg alltid ønsket meg!

Det ønsker jeg å få.

Fint med applaus, men jeg gleder
meg mest til å leke med vennene.

Selv om bilen min ikke har blinklys,
er den ganske fin likevel.

Særlig når Viktor sitter bakpå.

Jeg har utstyr til å trene med
hjemme også.

—Gå litt til.

—Nå har du gått langt! 60 meter.

60 er bra, men til lekebutikken
er det nesten 1000!

Pappa og jeg drar dit.

Jeg vil se hvor langt det er.

Det er veldig langt. Jeg må trene
mye hvis jeg skal gå hele veien.

Ønsker du deg denne?

Den kan du ha på deg i gymtimen.

I dag er det konsert.

Kult!

Jeg får sykle uten hjelm
så ikke sveisen min blir ødelagt.

Det er fint å tenke på
noe annet enn gåinga.

Hun er forelska i lærer'n!
Å—å—å! Forelska i lærer'n.

Hun er forelska i lærer'n
og ikke i meg!

Kul den luftgitaren din!

Så er den store dagen her.
Tenk om jeg klarer det!

Fokus, fokus!
Men de bakkene hater jeg.

Bakkene?
Ja, de er lange.

—Nå er vi på brua.
—Kom igjen, Andreas. Kom igjen!

Velkommen til oss—skiltet
er jo på midten av broa!

Tre, to, én, der
er jeg halvveis til lekebutikken.

Men nå er jeg veldig sliten.
Jeg orker nesten ikke mer.

Tre, to, én, der!
Der klarte jeg det.

—Du har klart det.
—Ja!

—Fantastisk. Var det dette?
—Ja!

Det er fint å klare vanskelige ting,
men noe er enda viktigere.

Du må dytte litt.
Jeg kommer ikke løs.

Det viktigste er å ha gode venner.

—Ja! Der fikk vi ham løs!
—Klassen vår er sterk!

Ja!

Jeg er'ke sånn som deg,
men hvem er vel det?

Jeg storkoser meg,
det kan du vel se?

Du kan kalle meg for A eller B,
men sånn er jeg, og sånn er det.

Copyright (C) NRK